

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος

Ἀθῆναι, 26 Ἰουνίου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 30

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ALEXANDRE ALANOF
καὶ JACQUES CHRISTIAND

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Ἐπάνω σ' αὐτὸν τὸν πλανήτη, εἶπε, δὲν βρῖσκει κανεὶς παρὰ μονά-
χα ἐρείπια, ἐρείπια ποὺ προκαλοῦν
τρόμο γιατί εἶναι ἐπιβλητικά καὶ για-
τί εἶναι τὰ ἀπομεινάρια ἐνὸς μεγάλου
πολιτισμοῦ.

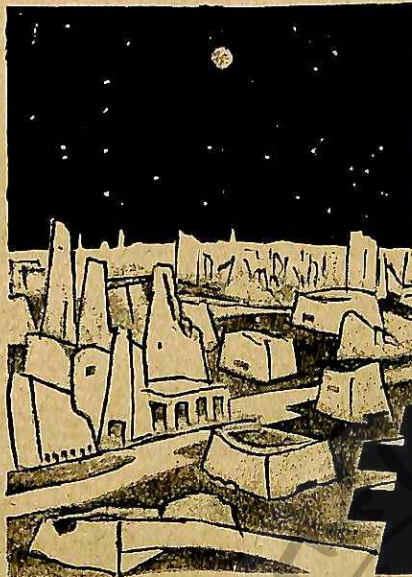
«Τὰ πλάσματα ποὺ ἔκτισαν αὐτὴ
τὴν πολιτεία, — ἢ μάλλον αὐτὲς τίς
πολιτεῖες, γιατί ἀνακαλύψαμε στίς
περιοδεῖες μας πάνω ἀπὸ ἑκατό, με-
γάλες σὰν καὶ ταύτην, ἀν' ὅχι καὶ
μεγαλύτερες, — τὰ πλάσματα λοιπὸν
αὐτά, εἶχαν στὰ χέρια τους δυνάμεις
καὶ ἱκανότητες ἄγνωστες σὲ μᾶς τοὺς
ἀνθρώπους, ἢ ὑπερφυσικὴ τους δ-
μῶς δύναμη... μά, ὅχι, πρέπει νὰ λέ-
με τὰ πράγματα μὲ τὴ σειρά τους.
Τὴν ἀφορμὴ ποὺ ἐδῶ δὲν βλέπετε
παρὰ μονάχα ἐρείπια καὶ νέκρα θὰ
σᾶς τὴν ἐξηγήσω ἀργότερα.

Ὁ καθηγητὴς ἔβηξε ἐλαφρά. Οἱ
τέσσερις ἀκροατὲς τοῦ κρατοῦσαν καὶ
τὴν ἀναπνοή τους ἀκόμη, περιμένον-
τας μὲ ἀγωνία τὴ συνέχεια.

— Μελετώντας τὰ ὑπολείμματα ἀπὸ
τίς διάφορες μηχανὲς ποὺ ἀνακάλυ-
ψα, ἐξακολούθησε ὁ καθηγητὴς Μπά-
τλερ, καθὼς καὶ τὰ κτίρια καὶ τὴν
κατασκευὴ τῶν πύλων τοῦ Ἄρη,
ἐφθασα στὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ κά-
τοικοι τοῦ πλανήτη αὐτοῦ εἶχαν κα-
τωρθώσει νὰ ὑποτάξουν τὴ φύσιν καὶ
τὰ στοιχεῖα τῆς καὶ νὰ τὰ κάνουν
δούλους τους ποὺ ὑπάκουαν μόνον
στὴ θέλησιν τῇ δικῇ τους.

«Ὅχι μόνον μπορούσαν νὰ μετα-
τοπίζονται ἀπὸ τόπο σὲ τόπο γοργά
σὰν ἀστραπὴ καὶ νὰ βρῖσκονται μέσα
σὲ ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα σὲ ὅ-
ποιο σημεῖο τοῦ πλανήτη ᾗθελαν,
ὅχι μόνον εἶχαν κα' ἀσχευάσει μηχαν-
γὲς ἱκανὲς νὰ ἐκτελοῦν κάθε ἀνθρώ-

πινὴ ἐργασία, ἀλλὰ ἀκόμη εἶχαν πε-
τύχει νὰ κάνουν τοὺς καρπούς νὰ
βλασταίνουν σύμφωνα μὲ τὴ θέλησιν
τους, σὲ ὅποια ἐποχὴ ᾗθελαν αὐτοὶ
καὶ νὰ καθορίζουν μάλιστα τὸ σχῆ-
μα τους καὶ τὴ γεύσιν τους. Ἀκόμη

«Ὅταν ἀνέβηκαν ἐπάνω στὴν ταράτσα, εἶδαν πὼς ὅλη ἡ πολιτεία ἐφεγγε...»

πρόσταζαν καὶ τὴ βροχὴ νὰ πέφτῃ
ὅπως καὶ ὅπου ᾗθελαν αὐτοὶ, καὶ τίς
θύελλες νὰ παύουν ἢ νὰ πηγαίνουν
ἄλλου, τὸν ἀνεμὸν νὰ σταματᾷ...
ἢ ἀπεναντίας νὰ γίνεται θύελλα καὶ
νὰ φυσᾷ μὲ ὀρμή.

«Γιατί πολλές φορές τὸ εἶχαν ἀ-
νάγκη: χρησιμοποιοῦσαν τὸν ἀνεμὸ
γιὰ νὰ καθαρίζουν τίς πολιτεῖες τους
ἀπὸ τίς σκόνες καὶ ἀπὸ τίς ἀκαθαρ-
σίες ποὺ μαζεύονταν, δημιουργώντας
ἰσχυρότατα ρεύματα ποὺ τὰ παρέσυ-
ραν ὅλα.

— Τοὺς εἶχαν σὰν νὰ ποῦμε ὁδο-
καθαριστὲς τοῦ Δήμου δίχως νὰ τοὺς
πληρώνουν, ἔκανε ὁ Βαρνάβας γε-
λώντας μὲ ἱκανοποίηση γιὰ τὴν ἐ-
ξυπνάδα ποὺ εἶπε.

Ὁ καθηγητὴς Μπάτλερ σήκωσε
τοὺς ὤμους του.

— Αὐτὰ ποὺ λέω δὲν εἶναι γι' ἀ-
στεῖα, εἶπε. Τὸ ἴδιο ἔκαναν καὶ μὲ
τὴ βροχὴ. Τὴν προκαλοῦσαν καὶ γιὰ
νὰ τοὺς ξεπλύγῃ τὰ μέγαρά τους καὶ
τοὺς δρόμους τους καθὼς καὶ γιὰ νὰ
ποτίσῃ τὰ χωράφια καὶ τὰ περιβέ-
λια τους. Ὅσο γιὰ τὴ θύελλα, κι'
αὐτὴ μπορούσαν νὰ τὴν προκαλέσουν,
καὶ καμμὶ φορά μάλιστα — φαν-
τασθῆτε! — νὰ καταφέρνουν ὥστε νὰ
πέφτουν οἱ κεραυνοὶ στὰ κεφάλια
τῶν ἐχθρῶν τους.

Ὁ καθηγητὴς σταμάτησε γιατί τὸν
ἐπίαρε πάλι βήχας. Ἡ Καίτη ἔτρεξε

κοντά του καὶ μὲ τίς περιποιήσεις
τῆς καὶ τίς συμβουλές τῆς τὸν ἔκανε
νὰ συνέλθῃ γρήγορα. Τὰ λόγια ὅμως
τοῦ Ἀγγέλου σοφοῦ εἶχαν προκαλέ-
σει σὲ ὅλους τέτοια κατάπληξη ὥστε
κανεὶς δὲν ἔδρισκε τί νὰ τοῦ ἀπαν-
τήσῃ.

Καὶ ὅσα εἶπε, τὰ εἶχε προσφέρει
μὲ τόση σοβαρότητα καὶ ἡρεμία καὶ
πεποίθησιν ὥστε οὔτε θὰ μπορούσε
κἂν νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ νοῦ κανενὸς
ἢ παραμικρὴ ἀμφιβολία πὼς τυχὸν
δὲν ἦσαν ἀληθινά.

Όσοι δα αυτά τα πράγματα ήσαν τόσο εξωφρενικά, και μάλιστα για δυο επιστήμονες μελετημένους, όπως ήταν ο Άνδρέας και ο Έρρίκος, ώστε διανέμεσαν ή πρώτη εντύπωση άρχισαν και οι δυο τους να συλλογίζονται μήπως το κλίμα του Άρη δεν είχε πειράξει μονάχα τους βρόγχους του καθηγητή Μπάτλερ αλλά και το μυαλό του.

Ο Έρρίκος δεν τολμούσε να σηκώσει το κεφάλι του και να κοιτάξει τον καθηγητή γιατί φοβόταν ότι μόλις ο γερο-σοφός τον αντίκρυζε θα διάβαζε τη σκέψη του στα μάτια του.

— Βγήτε έξω, κύριε, είπε ξαφναά ο καθηγητής Μπάτλερ.

Ο Έρρίκος τινάχτηκε κι' έγινε κατακόκκινος σαν ένοχος που τον πιάνουν έπ' αυτοφώρω.

— Βγήτε έξω και οι δυο σας, συνέχισε ο καθηγητής, και πήτε αν βλέπετε τη λάμψη της φωτιάς ανάμεσα από τους τοίχους.

Έτσιτος έδω, παιδί μου, σκέφθηκε τότε ο Έρρίκος, είναι μωρολές για τα σίδερα.

Και σκύβοντας προς τον Άνδρέα του είπε σιγανά:

— Το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε, φίλε μου, είναι να τον υπακούσουμε. Γιατί δεν ξέρει κανείς... Μπορεί να τον πιάνει και μανία.

Βγήκαν λοιπόν και οι δύο τους βιαστικά διασχίζοντας τα χείλια τους για να μη γελάσουν. Μόλις όμως βρέθηκαν έξω ξέσπασαν σε κάτι γέλια ακράτητα. Κρατιόνταν λιγάκι να γελάσουν πολύ δυνατά από φόβο μήπως τους ακούσουν από μέσα ο καθηγητής και η κόρη του. Βαστούσαν όμως και οι δύο το στομάχι τους και πήδουσαν πότε στο ένα πόδι και πότε στο άλλο και όσο κοιτάζονταν, τόσο τους έρχονταν νέα γέλια.

Ο Βαρνάβας, που τους είχε ακολουθήσει, βλέποντάς τους να γελούν γελούσε κι' εκείνος σαν άνοητος, χτυπώντας τα χέρια του στα γόνατά του, δίχως να ξέρει τί συμβαίνει.

Όταν σ'ας περάσει, τότε έρχεσθε πάλι μέσα, τους φώναζε ξαφναά η Καίτη.

Τα λόγια αυτά ήταν σαν ψυχρολουσία για τους δυο φίλους. Άμέσως κόπηκαν τα γέλια τους και γύρισαν στο σπίτι κατακόκκινοι και ντροπιασμένοι.

— Πώς μάς είδαν; Καλά, πώς μπόρεσαν να μάς ιδούν; έλεγαν μέσα τους.

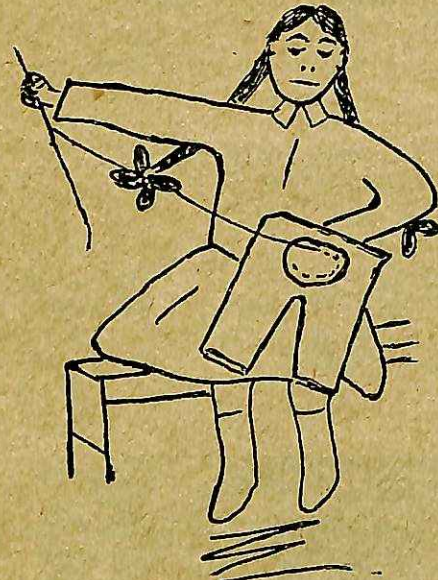
Όταν γελάτε κάνετε πολύ άστειες γκριμάτσες, τους είπε ο καθηγητής Μπάτλερ, χαμογελώντας σαν

ταχυδακτυλουργός που το πείραμά του πέτυχε.

«Καίτη, σκεπάζεις για μια στιγμή τη φωτιά, σ'ε παρακαλώ, κόρη μου; Οι πόρτες είναι καλά κλεισμένες, ωραία. Έ, λοιπόν, κύριοι, δεν βλέπετε τίποτε; Δεν σ'ας κάνει τίποτε εντύπωση; Κρίμα που είσθε κι' επιστήμονες. Δεν σ'ας φαίνεται λοιπόν

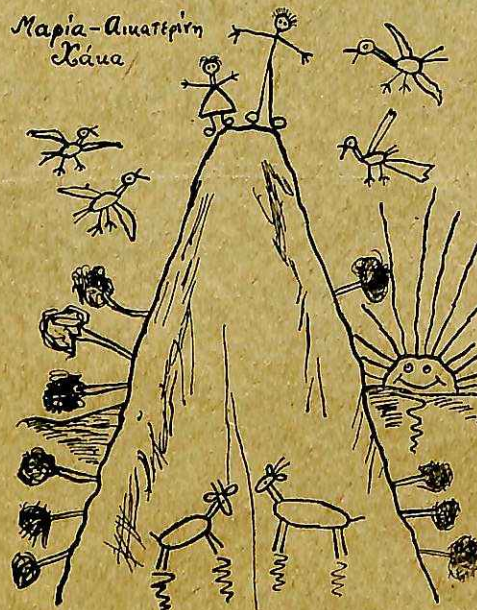
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

[Ίδε προηγ. φυλλάδιο σελ. 260]

•Η Γερουσία βάζει μπάλωμα στο πανταλόνι του Φρέντυς.

Άντ' Ίραμ
Α' Βραβείον - Μικρή Τάξις

•Καθήσαμε να ιδούμε το ήλιο βασιλέμμα στην κορυφή του Σκάυ Χίλλ...
Μαρία Αικατερίνη Χάνα
Β' Βραβείον - Μικρή Τάξις

παράξενο που το δωμάτιο αυτό, μύλο που δεν έχει παράθυρο και όλες του οι πόρτες είναι κλεισμένες, είναι γεμάτο φως;

— Οι τοίχοι είναι διαφανείς! φώναξε ο Άνδρέας.

— Επιτέλους, μπήκατε στο νόημα. Έκανε ο καθηγητής. Και τώρα;

Και απλώνοντας το χέρι πίσω του ο καθηγητής πάτησε ένα κουμπί. Την ίδια στιγμή οι άλλοι, όσοι ήσαν μέσα στην κάμαρα, νόμισαν πως βρέθηκαν έξω, και πως οι τοίχοι είχαν χαθεί. Έβλεπαν τον ήλιο, τον δρόμο, τα άλλα σπίτια γύρω τους. Μόνον όταν πέρασε η πρώτη εντύπωση κατάλαβαν πως τίποτε δεν είχε αλλάξει και πως μονάχα οι τοίχοι είχαν γίνει διαφανείς σαν γυάλινοι.

— Καταλαβαίνεται τώρα πως σ'ας βλέπαμε να γελάτε και να κάνετε όλους αυτούς τους γελοίους μωφασμούς.

— Μά, έμεις απέξω δεν σ'ας βλέπαμε καθόλου.

— Αυτό είναι ένα από τα μυστικά των μηχανικών του πλανήτη τούτου. Το όλικο που χρησιμοποιούσαν για τους τοίχους των σπιτιών τους ήταν διαφανές αλλά μόνο από τα μέσα προς τα έξω και αποκτούσε την ιδιότητα αυτή όποτε το ήθελε κανείς. Έτσι οι κάτοικοι των σπιτιών μπορούσαν από μέσα από το δωμάτιό τους να βλέπουν τί γίνεται έξω στο δρόμο δίχως αυτοί καθόλου να φαίνονται.

«Τό βράδυ, όταν σκοτεινιάσει καλά θα σ'ας δείξω και άλλα πράγματα άκόμη πολύ πιο περίεργα, εξακολούθησε ο καθηγητής.

(Ακολουθεί)

ΠΑΙΔΙΑΣΤΙΚΑ ΜΑΤΙΑ

— Αγοράκι, κύττα με στα μάτια! Ναι. Γι' αυτό σου λέω για μουσικές. Και για φυσαριμόνικες γλυκές. Σ' άκρογιάλια και σε μονοπάτια.

Θέλεις πιο πολύ για να με νοιώσεις; Νά σου παίξω εγώ τη μουσική; — Ναι, για να κατέβης από κεϊ. Που κάθεσαι, και να με ζυγώσεις.

Έρχεσαι — με μάτια και με στόμα, Με τα ρουχαλάκια που φορείς. Καί, για να σε κάνω ν' άπορης. Και να με κοιτάς, σου λέω ακόμα...

Ξέρω πως το χέρι δέ σ' άρέσει. Δεν τολμώ. Δέ σε στεναχωρώ. Με τα παραμύθια που ιστορώ. Έγώ τα ματάκια σου έχω δέσει!

Τί μεγάλα που έγιναν — αλήθεια — Μες στους γύρους των τους ακριβούς! Μες στους λαμπερούς σου τους βολβούς πόσα λές δικά μου παραμύθια!

(Η αναδημοσίευση άπαγορεύεται)

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο "ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΠΛΗΘΩΡΙΣΜΟΣ."

Άγαπητοί μου,

Τι σηκνίει πάλι αυτός ο «επιστημονικός πληθωρισμός», που θά τον άκούτε συχνά και θά τον βλέπετε στις έφημερίδες; «Α, σημαίνει κάτι πολύ θλιβερό: Στην Ελλάδα έγιναν, και γίνονται ολοένα, τόσοι επιστήμονες πτυχιούχοι, που είναι αδύνατο πιά να ζήσουν όλοι. Δηλαδή ζούν χιλιάδες, μά και χιλιάδες μένον διαβίσιμοι, άεργοι, γιατί δεν υπάρχουν πιά θέσεις. Φαντασθήτε πως μόνο στον εκπαιδευτικό κλάδο, — δάσκαλοι και δασκάλες, καθηγητές και καθηγήτριες, γυμναστές και γυμνάστριες — για να διορισθούν οι άδιόριστοι, πρέπει να περιμένουν τη σειρά τους τριάντα δάκαερα χρόνια! Μά και των άλλων κλάδων οι πτυχιούχοι δεν είναι σε καλύτερη θέση. Όταν γίνονται διαγωνισμοί υπαλλήλων στα Ύπουργεία, στις Τράπεζες, στις Έταιρείες κτλ. για μία μόνη θέση διαγωνίζονται εκατό! Έτσι παρυσιάζεται ένα μεγάλο «πρόβλημα μέλλοντος» για τα σημερινά παιδιά. Κι' ο Ύπουργός της Παιδείας έγραψε στους διευθυντές όλων των σχολείων να καλέσουν τους γονείς και να τους κάμουν προσεκτικούς σ' αυτό το πρόβλημα του μέλλοντος. Για παιδιά που είναι στο Δημοτικό Σχολείο, η λύση του δεν έπείγει βέβαια λόσο. Ποιος ξέρει τί γίνεται μετά δεκτώ ή δέκα χρόνια! Άλλά για παιδιά που τελειώνουν φέτος η του χρόνου τó Γυμνάσιο, είναι άνάγκη να λυθή άμέσως.

Και πάλι, για παιδιά που έχουν πλούσιους γονείς, πολυεκατομμυριούχους, πρόβλημα δεν υπάρχει. Αυτά είν' ελεύθερα να ακολουθήσουν την κλίση τους, να σπουδάσουν ό,τι θέλουν, γιατί θά τους είναι όλωσδιόλου άδιάφορο αν, άμα πάρουν το πτυχίο τους, θά μπόρεσουν ή όχι να διορισθούν. Το πρόβλημα είναι μόνο για τα παιδιά που δεν έχουν άφθονα τα μέσα και που είναι υποχρεωμένα, για να ζήσουν, ή για να βοηθήσουν το σπίτι τους, να έργασθούν μόλις τελειώσουν τη σπουδή τους. Τί να γίνουν αυτά τα παιδιά; Επιστήμονες; Η φιλοδοξία των γονέων τους, ή φιλοδοξία ή δική τους, ή κλίση τους καμμιά φορά, τά σπρώχνουν στο Πανεπιστήμιο. Άλλά ό,τι πτυχίο κι' αν πάρουν — και με πόσους κόπους, με πόσες στερήσεις, με πόσες θυσίες των γονέων — δεν θά μπόρεσουν να το χρησιμοποιήσουν, παρά ή από μία καλή σύμ-

πτωση, από μία έκτακτη καλοτυχία, ή μετά χρόνια. Μπορεί όμως ο φτωχός νέος που έχει άμεση άνάγκη, να στηριχθή στην τύχη ή να περιμένη; Μακριά λοιπόν! Για τα παιδιά αυτά ή Επιστήμη καταντά «άπαγορευμένος καρπός». Δεν ξέρω αν πρέπει να τα πω γι' αυτό δυστυχισμένα ή ευτυχισμένα — ή ευτυχία εξαρτάται από πολλά άλλα πράγματα, που τα παιδιά αυτά μπορεί εξαίρετα να τα έχουν. — Ξέρω μόνο πως αν, μ' αυτή την κατάσταση, έπέμεναν να μπουν στο Πανεπιστήμιο, θά έκαναν τη μεγαλύτερη τρέλλα.

Άλλά και με τον αποκλεισμό της Επιστήμης, πάλι η λύση του προβλήματος δεν είναι εύκολη. Νά μη γίνη κανένας φιλόλογος, φυσικομαθηματικός, νομικός, θεολόγος, γιατρός, φαρμακοποιός, ναί. Άλλά τί να γίνη; Γεωπόνος, μηχανικός, ήλεκτρο-

λόγος; Μά και σ' αυτούς τους κλάδους, οι άεργοι πτυχιούχοι δεν είναι λιγώτεροι. Γι' αυτό ο Ύπουργός της Παιδείας συμβουλεύει το έξης: Να αποκλεισθή κατ' άρχήν το Πανεπιστήμιο κι' οι άπόφοιτοι των Γυμνασίων, συμπληρώνοντας βέβαια τη μόρφωσή τους με κάποιες ειδικώτερες γνώσεις, να επιδιώξουν άμέσως ένα πρακτικό επάγγελμα όποιοδήποτε. Μπορεί κι' αυτό να μη το βρουν άμέσως; άλλά τουλάχιστο δεν θά κοπιάζουν πέντε χρόνια και δεν θά ξεδεύουν άδικα για ένα πτυχίο περιττό και το κάτω-κάτω θά έχουν περισσότερο δικαίωμα να μείνουν λίγον καιρό άεργοι αυτοί, από έναν άλλον που έκαμε τους φτωχούς γονείς του να στερηθούν και να ξεδέψουν, να χαντακωθούν καμμιά φορά, για να γίνη του λόγου του επιστήμων.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΘ'.

Στις φωνές της Άσπροούλας έτρεξαν όλα τα πουλιά και τα τετράποδα της αυλής. Άλλά μόνο ο Άζόρ, ο σκύλος, έπεσε στο βάλτο, την άρπαξε μαλακά με το στόμα του και την έβγαλε έξω.

— Α, σ'ας ευχαριστώ πολύ! του είπε η βρεμμένη κόττα με γλυτώσατε από βέβαιο θάνατο!

— Μά πως το πάθατε αυτό; τη ρώτησε ο Άζόρ.

— Νά, από τις γαλόσσες μου, αποκρίθηκε η Άσπροούλα. Μου τις έβαλαν οι καϊμένοι οι γαϊδαρόλοι, μή μου τις πέταξε εκείνος ο χοντρογκρινιάσης.

— Και που βρίσκονται τώρα; Σας τις έρωρε στο βάλτο;... Νά σας τις φέρω εγώ...

— Η μία στέκεται ακόμη εκεί πάνω, ή άλλη έπεσε μέσα στα νερά.

— Που' εκεί-πάνω; Δεν τη βλέπω...

— Ω, δεν βλέπετε κοτζάμ-σανίδα;...

— Τί γέλια που έκαμε ο Άζόρ, όταν έμαθε πως ή Άσπροούλα έλε-

γε «γαλόσσες» τις σανίδες! Α, μά ήταν τόσο άστείο!...

— Καλέ, οι γαϊδαρόλοι σ'ας κορούδωσαν, της είπε. Νά σας φέρω εγώ να ιδοίτε τί είναι οι γαλόσσες από καουτσούκ...

Κι' ο σκύλος έτρεξε στο σπίτι και γύρισε κρατώντας στο στόμα του μια πελώρια γαλόσσα, που την άφησε μπροστά στην Άσπροούλα και της είπε:

— Τη βλέπετε; σωστή βάρεα. Όταν βρέχη, μπορείτε να μπαίνετε μέσα και να περνάτε τους βάτους μετ' χαρά.

Άλλά ή Άσπροούλα δεν το βρήκε καθόλου «πρακτικό», κι' ο Άζόρ ξαναπήρε τη γαλόσσα και την έβαλε στη θέση της.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
— "Ε, ακόμα θά περιμένουμε ; εί-
πε ο Μοντανής.

— "Ας είναι πιά, είπε ο Μάριος,
ας ξεκινήσουμε. Παραργήσαμε.

Τή στιγμή που έτοιμάζονταν να
φύγουν, πήγε στο ξενοδοχείο ένας
αστυνομικός κλητήρας και ρώ-
τησε :

— "Εδώ μένει κάποιος Μάριος Κα-
πάνης ; τον θέλει ο κύριος αστυ-
νόμος.

— "Εγώ είμαι, είπε ο Μάριος.

— Κοιτάστε, παρακαλώ, στην ά-
στυνομία, είπε ο κλητήρας.

— "Στρέψτε πού ήθελες να μείνου-
με ; φώναξε με φούρκα ο Μοντανής.
Τώρα καλά ξεμπερδέματα !

Ο Μάριος χωρίς λέξη ακολούθη-
σε τον κλητήρα.

Μα κι' ο Μοντανής, Σαϊζάνης
κι' ο Δουμποδάνος ακολούθησαν το
φίλο τους στην Αστυνομία.

Ο αστυνόμος ήταν στο γραφείο
του με τέν επιστάτη της φυλακής,
κι' είπε στο Μάριο να διηγηθῇ ὅσα
ἤξερε γιά τὸν κλέφτη.

Ο Μάριος τὰ διηγήθηκε ὅλα κα-
ταλειπῶς, ἀπὸ τὴ στιγμή πὺ εἶδε τὸ
φῶς στὸ παράθυρο τῆς φυλακῆς, ὡς
τὴ στιγμή πὺ ἔχασε ἀπ' τὰ μάτια
τοῦ τὸ δραπέτη.

— Πολὺ καλὰ, εἶπε ὕστερα ὁ ἀ-
στυνόμος. Τώρα θὰ φεύγατε, νὰ ἐξα-
κολουθήσετε τὸ ταξίδι σας ;

— Μάλιστα, κύριε αστυνόμο.

— Σὰς παρακαλῶ λοιπὸν, καὶ σέ-
να καὶ τοὺς συντρόφους σου, νὰ μεί-
νετε ἐδῶ ὡς νὰ βρεθῇ ὁ δραπέτης.

"Αλλο πάλι ! ὁ Μοντανής κι' οἱ
ἄλλοι τὸ φουσῶσαν καὶ δὲν ἐκρύνονε.

"Αλλὰ τί νὰ κάμουν ; Θέλοντας καὶ
μὴ, ἀναγκάστηκαν νὰ μείνουν. Ὁ
μόνος πὺ δὲν φαίνονταν τόσο δυσα-
ρεστημένος γιά τὴν ἀναβολή, ἦταν ὁ
Μάριος.

Τὸ βράδυ στὶς ἔξι, οἱ χωροφύλα-
κες γύρισαν στὴν πόλη ἀπρακτοί. Ὑ-
πῆρχαν ὅμως πολλὲς ἐνδείξεις πὺς ὁ
κλέφτης δὲν εἶχε ἀπομακρυνθῇ πο-
λὺ, ἀλλὰ κρυβόταν κάπου-ἐκεῖ στὰ
περίχωρα : Κι' εἶχαν πάρει τὰ μέ-
τρα τοὺς γιά νὰ μὴν τοὺς ξεφύγῃ.

Σημειώστε, πὺς ἔξω ἀπὸ τὴν πό-
λη ὑπῆρχαν λατομεῖα — νὰ μὰ ρί-
κα ὡς τὰς ἑξατάς — πὺ τὴν ἡμέρα
πολλοὶ ἐργάτες ἐκοβαν πέτρες. Ἦταν
λοιπὸν πολὺ πιθανὸ πὺς, σὲ κανέναν
ἀπ' αὐτὰ τὰ λατομεῖα θὰ κρυβόταν
τὴ νύχτα ὁ κλέφτης. Γι' αὐτὸ ἀπο-
φασίσθηκε νὰ γίνῃ, μετὰ τὸ δεῖπνο,

μιά μεγάλη περιπολία κι' ἐρευνα στὰ
λατομεῖα.

Πραγματικῶς, κατὰ τὶς ὁκτώ, οἱ
χωροφύλακες, ἀκολουθούμενοι ἀπὸ
πολλοὺς πολῖτες κι' ἀπὸ τοὺς τέσσε-
ρις φίλους μας, βγήκαν γιά νὰ κά-
μουν αὐτὴ τὴν ἐρευνα.

Ὁ μικρὸς Μάριος ἦταν πάλι ὁ
πρωταγωνιστής, γιὰ αὐτὸς μόνο μπο-
ροῦσε νὰ δώσῃ τὶς ἀναγκαῖες πλη-
ροφορίες.

"Αμὰ βγήκαν ἀπὸ τὴν πόλη καὶ
προχώρησαν κάμποσο στὴν ἐξοχή,
ἔδειξε τοὺς χωροφύλακες τὸ μέρος
ὅπου εἶδε γιά τελευταία φορὰ τὸν
κλέφτη κι' ἔπειτα τὸν ἔχασε.

Ἐκεῖ-γύρω φαίνονταν πολλὰ λα-
τομεῖα. Ὁ Μάριος στάθηκε λίγο
σκεπτικός, ἔπειτα ἔδειξε ἕνα λατο-
μεῖο πρὸς τὸν ἄνδρα καὶ εἶπε :

— "Ἐκεῖ μέτ'α θὰ εἶναι κρυμμένος.

«... Ἐνῶ ὁ Μάριος τοῦ ἔδινε τὰ χέ-
ρια πισθάγκωνα μὲ τὸ μαντῆλι του».
(Σελ. 265, στ. α').

— Δὲν πιστεύω, εἶπε ὁ ἀξιωματι-
κὸς τῆς χωροφυλακῆς. Εἶμαι τῆς
γνώμης πὺς θὰ κατέφυγε σ' ἐκεῖνο-
ἐκεῖ δεξιὰ. Γιὰ εἶναι ἔρημο, δὲν
κόβουν πιά πέτρα ἐκεῖ κι' ἔτσι δὲν
θὰ ἐκινδύνευε νὰ πᾶνε ἐργάτες καὶ
νὰνακαλύψουν.

— "Ὀχι, κύριε μοίραρχε, ἀποκρί-
θηκε θαρρετὰ ὁ Μάριος. Ὁ κλέφτης
εἶναι πονηρὸς, τετραπέρατος. Θὰ εἴ-
πε μὲ τὸ νοῦ του : «Αὐτοὶ θὰ νομί-
σουν πὺς κρύφτηκε στὸ ἔρημο λατο-
μεῖο γιά νὰ εἶμαι πὺς σ' ἔγινε μὰ
ἐγὼ θὰ κρυφτῶ στὸ ἄλλο γιά νὰ μὴ
μὲ βροῦν ποτέ». Ὡστε, ἐμπρὸς ἀρι-
στερά !

Ὁ ἀξιωματικὸς ἀναγνώρισε τὴν
ὀρθὴ αὐτὴ παρατήρηση, καὶ πρόστα-
ξε τοὺς χωροφύλακες νὰ διευθυνθοῦν
ἀριστερὰ καὶ νὰ ἀνάψουν τὰ δαδιά πὺ
κρατοῦσαν.

Σὲ λίγα λεπτά ἔφθασαν στὸ λατο-
μεῖο, μαζὶ μὲ τοὺς χωροφύλακες, οἱ
φίλοι μας κι' ὅσοι ἄλλοι πολῖτες ἀ-
κολουθοῦσαν ἀπὸ περιέργεια.

Τὸ λατομεῖο ἦταν σκοτεινὸ κι' εἴ-

χε πένθιμη ὄψη. Τὰ δαδιά ἐκάπνι-
ζαν φοβερὰ καὶ ἔκαναν μεγάλες σκιές
καὶ μαῦρες, πὺ περπατοῦσαν πᾶ-
νω στοὺς θόλους καὶ στοὺς τραχεῖς
δρόμους πὺ ἦταν σκαμμένοι στὸ
βράχο.

Στὴν εἴσοδο τοῦ λατομεῖου, σὲ
διάφορα μέρη, τοποθετήθηκαν φρου-
ροί, γιά νὰ μὴ μπόρῃ νὰ διαφύγῃ
ὁ κλέφτης, ἂν ἦταν κρυμμένος ἐκεῖ-
μέσα. Οἱ ἄλλοι προχώρησαν στὸ ἐ-
σωτερικὸ, περπατώντας σιγὰ-σιγὰ καὶ
μὲ προσοχή μεγάλη. Γιὰ παντοῦ
ἦταν πέτρες μεγάλες, λάκκοι βαθεῖς
καὶ χαντάκια, πὺ ἔπρεπε νὰ τὰ ὑ-
περπηδοῦν ἢ νὰ τὰ τριγυρίζουν.

Κανένας δὲν μιλοῦσε, κρατοῦσαν
καὶ τὴν ἀναπνοή τους. Μόνο ὁ κρῶ-
τος τῶν βημάτων ἀκουγόταν ὑπόκι-
φος, κι' ἡ σιωπὴ ἐκείνη εἶχε κάτι
τὸ τρομακτικὸ. Οἱ φίλοι μας ὅμως,
ἂν καὶ παιδιὰ, δὲν φοβόταν καθό-
λου. Τὰ ὑπερφυσικά, τὰ φαντάσμα-
τα, τὰ ἐρικιὰ, δὲν τὰ ἐπίστευαν ἀπὸ
τὰ φυσικά, τί εἶχαν νὰ φοβηθοῦν,
ἀφοῦ ἦταν μαζὶ τοὺς τόσο μεγάλοι
καὶ ὠπλισμένοι ; "Αν ἦταν μονάχοι,
ἔ, τότε ἴσως δὲν θὰ τολμοῦσαν νὰ
εἰσχωρήσουν νύχτα σ' ἕνα τόσο
σκοτεινὸ κι' ἄγριο λαβύρινθο.

Ἀκολουθοῦσαν λοιπὸν ἀφοδοὶ τὸν
ἀξιωματικὸ, πὺ ἐδάδιζε μπροστὰ,
σὺν ἀρχηγὸς τοῦ ἀποσπάσματος. Μὰ
στιγμὴ, ἐνῶ βρισκόνταν σ' ἕνα στε-
νὸ μονοπάτι, πὺ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ
εἶχε δυὸ μεγάλα χαντάκια, ὁ Μάριος
ἄξαφα σταμάτησε.

— Τί εἶναι ; τὸν ρώτησε σιγὰ ὁ
Μοντανής ; εἶδες τίποτα ;

Ὁ Μάριος δὲν ἀποκρίθηκε. Τὸ
βλέμμα του ἦταν καρφωμένον ἐπίμο-
να σ' ἕνα σημεῖο. "Ἐπειτα ἀκολού-
θησε τὸ φίλο του πὺ τὸν κρατοῦσε
ἀπὸ τὸ χέρι. Τώρα ὅμως δὲν κοίτα-
ζε γύρω του μὲ προσοχή ὅπως πρῶ-
τα. Φαίνονταν ἀδιάφορος κι' ὁ Μοντα-
νής ἀποροῦσε πολὺ : τί εἶχε πάθει ;
τί συλλογιζόταν ;

"Ἐπιτέλους ἐρευνήσαν σ' ὅλο τὸ
λατομεῖο χωρὶς νὰνακαλύψουν οὔτε
τὸν κλέφτη οὔτε ἄλλον ἀλήτη. Κι'
ὁ ἀξιωματικὸς ἔδωκε διαταγὴ νὰ γυ-
ρίσουν πίσω γιά νὰ βγοῦν.

Ἀκολούθησαν τὸν ἴδιο δρόμο, καὶ
φυσικὰ πέρασαν κι' ἀπὸ τὸ μονοπά-
τι ἐκεῖνο μὲ τὸ χαντάκι. Ἐκεῖ πάλι
ὁ Μάριος κοντοστάθηκε. Κι' ἄξαφνα
ἄφησε τὸ χέρι τοῦ Μοντανῆς μὲ τόση
ὀρμή, ὡς τὸ φίλος του δὲν πρόφτα-
σε νὰ τὸν κρατήσῃ. Καὶ μ' ἕνα πῆ-
δημα βρέθηκε μακριὰ καὶ χάθηκε
μέσα στὰ σκοτάδια.

— Μάριε ! Μάριε ! τοῦ φώναξε ὁ
Μοντανής.

"Ὀλη ἡ συνοδεία ἐστάθηκε. Ὁ μοί-

ραρχος ἔτρεξε στὸ Μοντανῆ καὶ τὸν
ρώτησε τί συμβαίνει.

— Ὁ Μάριος Καπάνης πήδησε
μέσα σ' αὐτὸ τὸ χαντάκι κι' ἔγινε
ἄφαντος.

— Μὴν εἶδε κανένα ;

— Δὲν ξέρω... Ὡς τοῦ φάνηκε
ἴσως πὺς εἶδε τὸν κλέφτη. Ἐφυγε
ἀπὸ κοντὰ μου χωρὶς νὰ μοῦ πῇ
λέξη.

— Ἐμπρός ! ἀς ἀκολουθήσουμε
τὰ ἴχνη του.

"Ὀλοι τότε ἐπήδησαν στὸ χαντά-
κι, πὺ τὰ δαδιά μόλις τὸ ἐφώτιζαν.

Ὁ Μοντανῆς, ὁ Σαϊζάνης κι' ὁ
Δουμποδάνος περπατοῦσαν κι' ἔφα-
χναν μαζὶ. Ἀλλὰ δὲν ἔβλεπαν τί-
ποτα. Πὺ εἶχε πᾶν λοιπὸν αὐτὸς ὁ
Μάριος ; "Ανοῖξε ὁ βράχος καὶ τὸν
κατάπιε ;

"Ἀξαφνα ἀντήχησε μιὰ κραυγὴ :
— Βοήθεια !

Καὶ καθὼς στάθηκαν νὰκούσουν,
νὰ καταλάβουν ἀπὸ πὺ ἐρχόταν,
ξανάκουσαν τὴ φωνὴ τοῦ Μαρῖου
πὺ ἐφώναζε :

— Βοήθεια ! Γεώργιο, Λεωνίδα,
Παῦλο, τρέψτε !

Οἱ τρεῖς φίλοι ὤρμησαν ἀμέσως
πρὸς τὸ μέρος πὺ ἐρχόταν ἡ φωνή.
Τὰ δαδιά δὲν τοὺς ἔφεγγαν καλὰ. Ὁ
Σαϊζάνης παραπάτησε καὶ ἔπεσε κά-
τω παρασύροντας καὶ τὸ Μοντανῆ.
Εὐτυχῶς δὲν ἐχτύπησαν πολὺ κι' ἐ-
ξακολούθησαν τὸ δρόμο τους.

Τέλος ἔφθασαν σ' ἕνα μέρος ὅπου
ἄκουσαν θόρυβο, σὺν νὰ ἐπάλευαν
δυὸ ἄνθρωποι. Ἀπλωσαν τὰ χέρια
τοὺς καὶ προχώρησαν ψηλαφητὰ. Ἐ-
κείνη τὴ στιγμή ἔφθασαν καὶ οἱ ἄλ-
λοι μὲ τὰ δαδιά κι' ἔγινε λίγο φῶς.

Μπροστὰ ἦταν ἕνας ὀγκόλιθος πὺ
εἶχε κοπεῖ ἀπὸ τὸ θόλο τοῦ λατο-
μεῖου. Καὶ πίσω ἀπ' αὐτὸν τὸν ὀγκό-
λιθο, ἀκουγόταν ἡ φωνὴ τοῦ Δουμπο-
δάνου πὺ ἔλεγε μὲ ὅλη του τὴν ἡ-
συχία :

— Μὴ φοβάσαι, Μάριε, κι' ἐγὼ
σοῦ τὸν κρατῶ περίφημα !

"Ἐτρεῖαν κι' εἶδαν ἐκεῖ ἀπὸ πίσω
τὴν ἀκόλουθη ἐκπληκτικὴ εἰκόνα :
Ὁ Δουμποδάνος εἶχε τὸ δεξιὸ του γό-
νατο πᾶνω στὸ στήθος ἑνὸς ἀνθρώ-
που — τοῦ κλέφτη χωρὶς ἄλλο — πὺ
τὸν κρατοῦσε ἔτσι ἀκίνητο, ἐνῶ ὁ
Μάριος τοῦ ἔδινε τὰ χέρια πισθάγ-
κωνα μὲ τὸ μαντῆλι του.

— Νά τον ! φώναξε ὁ Μάριος.

— Νά τον ! φώναξε ἡ συνοδεία.

— Νά τον ! ἀνταποκρίθηκαν κι'
οἱ ἀντίπαλοι τοῦ λατομεῖου.

— Μπράβο, παιδί μου, σὲ συγχαί-
ρω ! εἶπε ὁ μοίραρχος στὸ Μάριο.
Ἐδείξες μεγάλη ἐξυπνάδα καὶ γεν-
ναϊότητα. Χωροφύλακες, πιάστε αὐ-

τὸν τὸν ἄνθρωπο ! Καὶ πάλι τὰ συγ-
χαρητήριά μου !

— Ἐὐχαριστῶ, ἀποκρίθηκε ὁ Μά-
ριος. Ἀλλ' ἂν δὲν ἔφθανε στὴν ὥρα
ὁ Δουμποδάνος, νὰ μοῦ δώσῃ βοή-
θεια, θὰ τὴν εἶχα πολὺ ἀσχημα.

— Μπά ! ἔκαμε ὁ Δουμποδάνος
κι' ὁ Μοντανῆς κι' ὁ Σαϊζάνης ἔτρε-
χαν μαζὶ μου νὰ σὲ βοηθήσουν· ἐγὼ
ἔφτασα πρῶτος, γιὰ ἐκεῖνοι ἔτυχε
νὰ γλυστρήσουν καὶ νὰ πέσουν.

— Τί φταῖνε λοιπὸν ;

— Ναί, εἶπε ὁ μοίραρχος, εἰσθε
ὅλοι καλὰ καὶ γενναῖα παιδιά, αὐτὸ
τὸ βλέπω.

"Ὅταν βγήκαν ἀπὸ τὸ λατομεῖο,
ξημέρωνε καὶ σὲ λίγο βγήκε κι' ὁ
ἥλιος. (Μὴν ξεχνάτε πὺς ἦταν καλο-
καίρι).

Ὁ Μάριος μπόρεσε τότε νὰ ἰδῇ
καλὰ τὸν κλέφτη, τὸν ἐπλησίασε μά-
λιστα καὶ τὸν παρατηροῦσε μὲ προ-
σοχή.

(Ἀκολουθεῖ) Μετάφρ. π. ι. α. καὶ γρ. ε.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

[Ἰδε προηγ. φυλλάδιο σελ. 260]

«Ὁ Μάστερ Τζέορτζς εἶν' ἕνα μεγάλο παιδί... Ποτέ δὲ τοῦ περῶν ἡ
ἰδέα πὺς, ὅταν βρέχῃ, πρέπει νὰ φορῇ ἀδιάβροχο».
Ἄρσενος No 1
Α' Βραβεῖον — Μεγάλη Τάξις

Πὺς εἶδε ἡ Γιούντη γιά πρώτη φορὰ τὸν Μπαρμπά-Μακροπόδη.

Ἰδρυαίπουλο
Β' Βραβεῖον — Μεγάλη Τάξις

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

Λουλουδία! μικρές και άγνες ψυχές, πόσον σ' αγαπώ.

Λουλουδία! είσθε το στόλισμα της ζωής και ο πιστός σύντροφος του ανθρώπου, σ' όλες τις περιστάσεις της ζωής του.

Το παιδάκι μόλις νοιώσει τον έαυτό του σ' αγαπώ θ' αγαπήσει πάλι πολύ, και θα σ' αγαπάει τα ώραια πέταλά σας.

Σεις λουλουδία, που είσθε οι σύντροφοι του ανθρώπου, ακόμα και στον τάφο δεν τον εγκαταλείπετε. Η ζωή σας είναι τόσο μικρή, μα εγώ σ' αγαπώ.

Θάδελα να γεννηθώ με δροσερή αύγη του Μάη, ν' ανοίγει τα πέταλά μου στις πρώτες αχτίδες του ήλιου, ν' αρχονταν αιμέλισσες να ροφούσαν τον χυμό μου, και στα κλαδιά μου να κληιδούσαν τ' αηδόνια. Κι' εγώ ευτυχισμένη θα λύγισα τον μίσχο μου σ' ένα μικρό φύσημα του αέρα. Όταν το βράδυ θάφθανε θα πλησίαζε η τελευταία στιγμή της ζωής μου: Τό φεγγάρι, τ' άστρα και η ησυχία της νύχτας θα μ' έκαναν να νοιώσω όλη τη χάρη της φύσης.

Λουλουδία! παρηγοριά της ζωής, δεν θέλω ποτέ να σ' χωριστώ.

Μικρή Κεφαλονίτισσα [Γ]

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΣΤΟ ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟ

Μέσα στην άσβεστη χαρά του Πάσχα ξυπνούμε καταχαρούμενοι. Καταβαίνουμε στους νιπτήρες, πλενόμεστε, συγγυρίζουμε στον κοιτώνα τα κρεβάτια μας, βγαίνουμε στην αυλή, σ' ένα πίνομε το ρόφημά μας με το πασχαλινό τσουρέκι και μετά γυρίζουμε τ' άρνιά. Έν τω μεταξύ έρχονται οι παλαιοί τρώφιοι και διασκεδάζουν. Άνοίγει το γυμναστήριο. Άλλοι ρίχνουν σφαίρα, άλλοι παίζουν βόλεϊ.

Σε λίγο καταβαίνει και η Μουσική, μ' ας παίζει όλη μας, ύστερα χορούς ένφ τα παιδιά άρχίζουν να χορεύουν και να χαίρονται.

Έφτασε και το μεσημέρι. Έχουν φύγει οι παλιοί συνάδελφοί μας με μεγάλη τους λύπη, γιατί άποχωρίζονται από τους φίλους τους. Τρώμε το ψητό με την σαλάτα και κατακουρασμένοι πηγαίνουμε να ξεπλυθούμε. Σηκώνομαστε τ' άπόγευμα, αλλάζομε άμέσως και πηγαίνουμε στο δασύλλιον του Σωκράτους.

Έκεϊ μαζί με τους φίλους μου περάσαμε ώραια και ευχάριστα.

Όλοι χαρούμενοι τώρα, αλλά και κουρασμένοι από τον περιπατο, γυρίσαμε στο Ίδρυμα όπου περιμέναμε με άνυπομονή στην Δευτέρα ήμέρα του Πάσχα για την έξοδο.

Άντώνιος Σωτηράκης [Γ]
Μαθητής τ' Τάξεως Οργανοτροφείου Χαϊδηώτα

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ-ΧΑΡΑ

«Τό τετράγωνον της ύποτεινούσης ορθογωνίου τριώνων...». Κι' αυτό βαστά πολύ. Ώρες δλόκληρες στριφνά θεωρήματα κι' άπκήσεις μ' άπασχολούν. Σε λίγες μέρες διαγωνισμοί. Κι' ύστερα; Ζήτω η λευτεριά! Ένα συννεφάκι μόνο θλίψης για τον χωρισμό άπ' τό σχολείο που θα διαλυθί με τό δροσερό άγέρι της έξοχής.

Πόσο πεθύμησα τό καλοκαίρι! Είναι συνειδημένο πράγμα στον άνδρωπο να θέλη πάντα εκείνο που δεν έχει, να ποθή αυτό που βρίσκειται μακριά.

Θυμάμαι πέρουν τον Σεπτέμβρη, σάν βρισκόμουν ακόμη στο χωριό μες στις δροσιές των πευκών και της θάλασσας, νοσταλγούσα τρομερά τό σχολείο, τη σοβαρή και άσύγκριτη ζωή των θανών.

Και τώρα, ένφ βρίσκομαι σ' αυτό τό αγαπημένο περιβάλλον, σκέπτομαι τό καλοκαίρι και ευχριστιέμαι που πλησιάζει η στιγμή να φύγω στην έξοχή.

Πεθύμησα να β' εθώ μονάχη μέσα στα δέντρα, να τρέξω στο δάσος, να σκιπώ στα σκίνα ν' άκούσω τ' άττίτζικια.

Πεθύμησα να κολυμπήσω, ν' άφήσω τα κύματα να με σύρουν άνοιτιά, προς τον πλατύ ορίζοντα. Πεθύμησα να παρέρω, να τραβήξω κουλί, να σκίσω τη θάλασσα τη γαληνεμένη. Πεθύμησα τις ρόδινες και κελαϊδικές αούδες, τό εϋθυμα πρωινά, τό ήσυχα άπομσημέρια, τό όλόγλυκα δειλινά, τις δροσερές και άστρόφωτες νύχτες. Μά πιότερο πεθύμησα κείνες τις στιγμές που γίνομαι τόσο δά μικρό παιδάκι.

Και τότε χωρίς να σκέπτομαι τίποτα παίζω κρυφτό, κυνηγιτό στον κήπο, χωρίς να νοιάζομαι για τίποτα. Τότε είμαι πάλι λαφριά άπ' όλα τα μικρούλια που με συντροφεύουν, ξαναμένα και γελαστά. Και σάν μου περάσει τό κέφι και καθισμένη στη βεράντα άγναντεύω τη θάλασσα, σκέπτομαι πόσο καλό είναι να διατηρή κανείς ένα παιδιαστικό κομμάτι στην ψυχή του.

Σάν κουρασθί άπ' τις μελέτες ή τις σκοτούρες της ζωής μπορεί σ' έκείνη τη γωνίτσα να σταθί να ξεποδιάση και να δροσισθί. Θα γελάση, θα ξεχάση, θα πάση θάρρος και θα εξακολουθήση τό δρόμο του πιδ δυνατός...

Πέρασε ή ώρα γράφοντας και πρέπει να ξεναγυρίσω στη μελέτη. Τί δε θ' άδινά για νάμουν εούτη τη στιγμή σ' άκρογιάλι ψάχνοντας για καβουράκια!

Έμβαδόν κύκλου καλείται...
Άγνή Κερδιά [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Πώς λένε μαμά την πόρτα γαλλικά; ρωτά ό Τότης.
— Λά πόρτ.
— Ά! πολύ εύκολα είναι τα γαλλικά! Και τό βράδυ.—Μαμά, λά καληνύχτ! (Γεγονός)

Δεϊλά

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 279 ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Προταθέντος την 6. Ιουνίου 1936 προς έπρεσιν των λύσεων των εις τα φύλλα της Διαπλάσεως, Ιουνίου, Ιουλίου, και Αυγούστου 1936 δημοσιευθεισών 149 Πνευματικών Άσκήσεων.

(Οι άκολουθούντες έκαστον όνομα τρεις άριθμοί σημαίνουν: ο πρώτος τάς έπρεσιν, ο δεύτερος τάς έπρεσιν, ο τρίτος τάς έπρεσιν. Έπρεσιν, συμφώνως με τον Όδηγόν του Συνδρομητού, Κεφ. Δ', § 25.

Οι Ισότιμοι όλων των τάξεων έχουν τό δικαίωμα, οί μόν τοι Α' Βραβείου να δημοσιεύσουν την εικόνα των επί πληρωμή δρ. 40 διά τα έξοδα του κλισέ, και ν' αγοράσουν, έντός τριμήνου τό πολύ άπό σήμερα, (διότι κατόπιν παραγράφεται τό δικαίωμα τουτο,) ένα ολονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» των έτών 1894 — 1935 (Β Περίοδος) με έκπτώσιν δέκα πέντε (15) δραχμών. Οί τοι Β' Βραβείου ν' αγοράσουν όμοιον τόμον με έκπτώσιν δέκα (10) δρ. και οί τοι Γ' με έκπτώσιν πέντε (5) δρ. (Ίδε και Όδηγόν Συνδρομητού, Κεφ. Ε' § 6 και 7).

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (άπό 16 έτών και άνω, καθώς και όσοι δεν έσπείψαν σ' άσχετά τους ήλικία).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δυερέη, 140, 14, 7.

Ισότιμοι: Μαγεμένη Βασιλοπούλα, 144, 15, 7. Μαρία Καγιά, 145, 15, 7. Σπαρτιατοπούλα, 141, 15, 7. Εϋθύμο Γέλιο, 139, 14, 7. Ερείκη, 142, 15, 7. Μαρίτα, 140, 14, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ροδιά, 128, 13, 7. Μαργαρίτα, 133, 14, 7.

Ισότιμοι: Πνεύμα της Άντιλογίας, 129, 13, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μελιστάλαχη 109, 11, 7. Δοξαμένο Τριπολιτσάκι, 106, 11, 5. Χριστιάνα, 111, 12, 7.

Ισότιμοι: Πτολεμαίς, 116, 12, 7.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Παύλη, 12, 2, 1. Ηλέκτρα, 49, 5, 7. Άσμιους, 19, 2, 1. Ζουζού, 55, 6, 3. Σεληνιώτικος Βράχος, 48, 5, 3.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12—15 έτών)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άστραπόβροντο, 144, 15, 7.

Ισότιμοι: Νινέττα, 119, 12, 7. Άγριοκάτσικο, 128, 13, 6. Καλλιόπεια, 132, 14, 7. Μαγεμένη Φλογέρα, 141, 15, 7. Μαγεμένο Βασιλόπουλο, 139, 14, 7. Γκάλα, 147, 15, 7. Άνθισμένη Γαίλα, 132, 14, 7. Άνθρωπάκος, 139, 14, 7. Βραιλιάνα, 130, 13, 7. Κεραμίδιος Γάτος, 120, 12, 7. Άγαν, 137, 14, 7. Άφωας, 140, 14, 7. Σίφοντας, 124, 13, 7. Ουρανός Πολύφωτος, 121, 13, 7. Χειμώανθο, 139, 14, 7. Μουσηγέτης, Άπόλλων, 138, 14, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πούλια, 117, 12, 6. Ιουστινιανός, 105, 11, 7.

Ισότιμοι: Άπλή Ζωή, 117, 12, 6. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δόνιφαν, 93, 10, 7. Δοξαμένο Άκρωτήρι, 93, 10, 7. Τυρταίος, 92, 10, 5.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Λύρα του Άρίωνος, 63, 7, 4. Πάν, 84, 9, 7. Ήλιος, 63, 7, 5.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ, Μαρία Γ. Άθανασάκη 1, 1, 1. Άγαμέμνων, 16, 2, 1. Μαυρομαλλούσα, 54, 6, 7. Δίστο, 33, 4, 3. Πράσινος Γάτος, 56, 6, 4. Μιμόζα, 31, 4, 3. Φοίβη 30, 3, 2. Μικρός Σπουδαστής, 11, 2, 1. Ρέα, 30, 3, 3. Κλέφτης του 21, 45, 5, 3. Περασέας, 20, 2, 1. Χιωτοπούλα, 53, 6, 5. Ζαππίς, 15, 2, 1. Πικροδάφνη, 44, 5, 5. Λεβεντόπουλο, 50, 5, 3.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 έτών και κάτω).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βαρώνος Ντελακάρσερης, 95, 10, 7.

Ισότιμοι: Μικρούλα Τραλαλά, 91, 10, 6. Ροδόδερψη, 141, 15, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πήγας, 80, 8, 4. Πράσινο Χαβιάρι, 87, 9, 4.

Ισότιμοι: Άεικίνητον, 78, 8, 6.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Άνατέλλων Ήλιος, 40, 4, 5.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Πειρακτήριον, 5, 1, 1. Χαρά Π. Σακελλαροπούλου, 29, 3, 2. Νεγκούρας, 13, 2, 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι, 42 οδός Εϋριπίδου την 16 Ιουνίου 1937

ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟ τό βιβλίο της Μαρίας Φαλαγκά «Μέσ' στην όμύλη», με τό μεγάλο του σχήμα, τό καλό χαρτί, τον καθαρό τύπο και τό καλλιτεχνικό εξώφυλλο. Για τάχαπημένα της Διαπλάσεως—σά Διαπλάσεως—αυτή τόσο καιρό, με τό ψευδώνυμο Φιλόσοφον—ή ποιήτρια όρισ μικρότερη τιμή, δηλ. αντί 40, μόνο 30 δραχμές. Ώστε όποιος Διαπλάσεως—ό θέλει, μπορεί να έλθη στο γραφείο μου να τό πάρη, ή να σταίη 30 δρ. και 5 άκόμα για τό γραμματόσημο, να τό λάβη ταχυδρομικώς.

Τό έρχόμενο φυλλάδιο, πρώτο του Ιουνίου, θα είναι δωδεκάσέλιδο. Θα σ' άφή μάστιχα και μιά ώρα έκπληξη...

Ένα τυπογραφικό λάθος στην «Άθηναϊκή Έπιστολή» του προηγούμενου φυλλαδίου: «Ο κόσμος δεν έπεξεργάζεται» τό λιοντάρι του Ομογενεαίου (πώς να τό έπεξεργασθί!) αλλά άπλως τό πεξεργάζεται. Άς είναι, τό λάθος θα τό μάντψαν όλοι.

Και στην Άλεξάνδρεια έγινε μιά ώρα γιορτή για τό Πεντητάχρονο του Ξενοπούλου. Την διοργάνωσε ή Φιλολογική Συντροφία των Κυριών στην έπαυλη της προέδρου της, της περιφημής Ιατροκυρίας Άγγελικής Παναγιωτάτου. Αυτή έκαμε πρώτα μιά εισήγηση, κι' έπειτα μίλησαν λόγιες κυρίες, έχαρκτηρίσαν τον συγγραφέα, ανέλυσαν τό δράμα του «Τό μυστικό της κοντέσας Βαλέριας», έπαιξαν την τρίτη του πράξη, άπήγγειλαν τη «Στέλλα Βιολάντη» με όπόκρουση άλεξανδρινού μουσικού κτλ. Οί άλεξανδρινές έφημερίδες γράφουν πως οί έκλεκτοί καλεσμένοι άπεκόμισαν τις ώραιότερες έντυπώσεις.

Τόν παλιό καιρό, Ταγχιόζες, όταν τα παιδιά μου ήταν πιδ μικρά, τη στήλη αότη την άρχιζα έτσι: «Από ένα γλυκό φιλάκι στέλλει ή διάπλασις στους φίλους της». Όταν μεγάλωσαν όμως τα παιδιά

μου και κατάλαβα πως δεν θέλουν φιλά, τό άλλαξα έτσι: «Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της». Θ' άφή, δεν είναι τό ίδιο: Όχι άκριδώς. Ο άσπασμός δεν είναι καθαυτό φιλήσιν, άκέρδιος φιλικός ή συγγενικός χαιρετισμός. Όταν λέμε «άσπάζομαι τό χέρι σου, τό μέτωπό σου, την εικόνα» κτλ. έννοούμε βέβαια και τό άγνό, τό εϋλαδικό άγγιγμα με τό χέιλη. Άλλά όταν λέμε «άσπάζομαι», έννοούμε «άς χαιρετώ».

—Ε, βρήκες τον παθητικό άόριστο β' του «τίλλω»; Έδχομαι καλό «χαρτί».

Χαίρω πολύ για τη γνωριμία, Σον. Άνασ., κι' ευχαριστώ για τα καλά λόγια.

Άφού με διαβάσεις από καιρό κι' έμαθες να μάγαπες τόσο, πρέπει να γίνης και συνδρομητρια, για να μπορείς να μου γράψης και συγγράψης στη Ξαλδα. Τό γράμμα σου είναι πολύ καλογραμμένο και δείχνει πως, άν και τώρα μόλις πηγαίνεις από την Α' στη Β' του Γυμνασίου—και με άριστα χωρίς άλλο—είσαι πολύ προδευμένη.

Η εξέλεξη των λύσεων, Άρταγιάν, γίνεται μηχανικά, δηλαδή μετρίονται ως όρθες μόνο όσες συμφωνούν έντελως με τις δημοσιευμένες. Άλλοιωτικά ή άργασία δεν θα έτελεώνα, ότς άν είχα δέκα σοφούς ύπαλλήλους, ίκανούς να συγκρίνουν και να κρίνουν πως σ' εμιά Άσκηση, που ζητείται π. χ. άρχαίος ποιητής με 8 στοιχεία από Α, είναι τό ίδιο να βάλη κανείς Άνακρέον ή Διοχύλος. Γι' αυτό ο λύτης, όταν βρίσκει δυό ή τρεις λέξεις που ταυρίζουν, πρέπει να τις σημειώνη όλος. Άνάμεσα σ' αυτές, θάναί και ή «όρθη» που θα μετρηθί.—Στις Μεταμορφώσεις δεν είναι άναγκη να έχουν τον ίδιο άριθμό γραμμάτων όλες οί λέξεις, άφού ή μιά μπορεί να προέθη από την άλλη, όχι μόνο με άλλανή, αλλά και με άπαίρεση ή προσθήκη ενός γραμματος. Π. χ. ο όνος, που έχει 4 γράμματα, γίνεται σπάρος, που έχει 6, με τέσσερις μεταμορφώσεις: όνος, όρος, πόρος, Πάρος, σπάρος.

Ναι, Μαστροχαλαστή, τό 1921, όταν δημοσίευα τό περίφημο «Χωρίς Οικογένεια», είπα πως θα τύπωνά χωριστά με τη μουσική της την καντσονέττα του Ρεμύ «κλειστό παράθυρο, σκληρή παρθένα».

για όσους ήξεραν μουσική. Έπειδή όμως δεν είχα άρκυτές παραγγέλεις—λίγοι, φαίνεται, έκείνον τον καιρό ήξεραν μουσική—δεν την έτύπωσα. Χαίρω που οί καθηγητές σου είναι τόσο ευχαριστημένοι από σένα και δεν άμειβάλλω πως πάλι με άριστα θα περάσης στην τρίτη.

Πολύν καιρό, Δευκοπουριώτη, με άφησες χωρίς ειδήσεις σου, και σήμερα μου δίνεις μιά τόσο θλιβερή: τό θάνατο της μικρής αγαπημένης σου αδελφής. Πόσο λυπήθηκα που τέτοια ήταν ή αίτία της σιωπής σου και του σημερινού τόσο σύντομου γράμματός σου! Σ' ευχαριστώ για την άνανέωση κι' ευχόμαι να συνέλθης γρήγορα και να μου γράψης έκτενέστερα.

Μπορεί νάχη κανείς τίς προτιμήσεις του, Ροζέλιαντα, μα όλες οί εποχές είναι ώραιες. Και σ' ή ίδια, όσο κι' άν σ' πειράξη ή έξοτη, μπορεί να μην άπολαμδάνης, τώρα τό καλοκαίρι, τη χαρά του πρωινού ή του βραδυνού ύπαίθρου. Ώραια κι' ή έξοτασία του σπιτιού, όταν έξω φασφά, βρέχη ή χιονίξη, μα τό καλοκαίρι ή κανείς ώραιότερα. Οί ήμέρες της μεράλης, της άνυπόφορης έξοτης είναι λίγες. Ο κ. Ε. θα σ' ξαναίδη και θα σου ύπογράψη πολύ ευχαρίστος τό βιβλίο που θα τό φέρης.

Κατάσκοπε 33, με πολύ ένδιαφέρον διάβασα τό γράμμα σου με την ώρα περι-

γραφή των άγώνων, και σ' ευχαίρω για τό βραβείο σου στο «εύγενέστερο των άγωνισμάτων» τον δρόμο. Πρέπει όμως να σου πω, άν ρωτάς και μένα, πως δεν ξέρω ποιά είναι τό ευγενέστερο άγωνισμα! ποιά είναι τό άγενέστερο, μάλιστα. Ευχαριστώ και για τις φωτογραφίες, που τις έδειξα, κατά την έπιθυμία σου, και στον κ. Φαίδωνα, για να θυμηθί την πατρίδα του.

Όρενέ Κερκύρας, θά ήταν πραγματικά πολύ ώραία αυτή ή πλαστική εικόνα που παρουσίασε τό σχολείο σ' όστις γυμναστικές του επιδείξεις «ή έννοιας της Έπιανήσου με την Έλλάδα». Δυστυχώς ή φωτογραφία που μου στέλνεις είναι άκατάλληλη για φωτοτυπογραφηση και δημοσίευση. Πώς περάσες τους «σκοπέλους» των διαγωνισμών; Περιμένω να μου ξαναγράψης γρήγορα.

Κίτρινη Άράχνη, στο προηγούμενο Δελτίο άνέγραφα την είδοφά σου για τό Δωρο στον Φαίδωνα. Έκαμες πολύ καλά που έστειλεις μόνο 20 δραχμές, θυμούνται τα «όπέροχα λόγια» της Μεγάλης Έλλάδος: «ή προσφορά μου φτωχολούλουδο στο πανώριο άνοθυάκι». Για τό κομμάτι σου, δεν τό διάβασα και δεν ξέρω ακόμα. Άλλ' αυτού του είδους τά «πειράγματα» πρέπει να είναι, όχι μόνο άκακα, άθάνα, αλλά και έξυπνα, νόστιμα. Δύσκολο, έ; Όπωσδήποτε θα τό διάβασω και θα σου πω.

Σανθή Κάρμεν, διάβασα τό κομμάτι σου «Ήλιος» και τό άνέκρινα. Άλλά ο κ. Ξανόπουλος, που τό τό έδειξα, είπε—και συμφώνησα κι' εγώ—πως δεν ταίριαζει ναρχίσουμε τώρα να δημοσιεύουμε και κομμάτια Συνεργασίας για τό Πεντητάχρονό του, που δεν θα είχαν τελειώσει. Μόνο όταν θα έκδώσω ένα φυλλάδιο άφιερωμένο, μπορεί να έχω και μιά Ξαλδα με τέτοια, να ποΐμε, πανηγυρικά. Φύλαξα λοιπόν και τό δικό σου να τό δημοσιεύσω μόνο σ' τέτοια περίπτωση. Ώστόσο ο κ. Φαίδων σ' ευχαριστεί πολύ γι' αυτά που γράφεις.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κάένα ψευδώνυμο δεν άγκρίνεται, ούτε άναένεται, άν δεν συνοδεύεται από τό δικαίωμα, δρ. 10.—Τό άγκρίνεται ή άναένεται ίσχύουν 3ς την 30 Νοεμβρίου 1937. Όσα συνοδεύονται από Α. άνήκουν σ' άνόρη, και όσα από Κ. σ' κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Λαμαρτίνος, ά. (ΙΜ). Φαίδρα, κ. (. .). Άόρατο Διαπλάσεως, ά. (Α). Άραμς, ά. (Ο+1=0). Μικρή Λα(δη, κ. (ΕΣ).

ΓΙΑ ΤΟ ΔΩΡΟ ΣΤΟ ΦΑΙΔΩΝΑ

4ο Δελτίο Εισφορών

Άπό προηγούμενες εισφορές δρ. 575
Μαρία Φαλαγκά . . . > 100
Δοξαμένο Άκρωτήρι > 20
Ήλιοπεριλήνη . . . > 20
Τσάρεβιτς . . . > 30
Άνώνυμη από τό Βόλο > 3

Τό όλον μέχρι 12 Ιουνίου: δρ. 748

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Δοχαγόν Ριχτόφεν (τά έλαβα δ' έμιά άσκησή σου δημοσιεύεται σήμερα) Μιά Πάπια (θα είδες την άγκρηση του ψευδώνυμου σου: χαίρω που έπιτάλους βρήκες τό θάρρος να μής και στην κίνηση, έπ'ου, άν κρίνω από τό πρώτο σου γράμμα, θα διακριθίς: έσο για τό κομμάτι σου θα τό διάβασω με τη σειρά του και θα σου πω) Σανθούλαν (έλαβα και εξέτελεσα τις παραγγέλεις σου: ευχόμαι να γράψης τό ίδιο αλάνθαστα και σ' άλλα μαθήματα: ναι, ένας πιδ άνακαλύφθηκε, μπορεί να διαφύσση, να πη «όχι δεν είμ' εγώ», χωρίς όμως να επικαλεσθί και τη μαρτυρία

μου αν δεν ειν' αλγθεια') **Ανδαλούζαν** (ε, αφού θα πάτε του χρόνου εξαπαντος, δεν περάσει, μπορείς να κάμης υπομονή και να μη «σκάς» τόσο που βλέπεις τους άλλους να έτοιμάζονται: ω, να, είμαι πολύ ευχαριστημένη που μου γράφεις συχνά) **Μερσεντές** (καλά εκάματε που παρατείνετε τον διαγωνισμό σας: περιμένω το γράμμα που μου έχεις έτοιμο) **Τάνταλον** (σου έστειλα 2 δομ. λυοχάρτο' σε κατέταξα στη Μεγάλη Τάξη) **Ηλιοπερίχυτην** (δημοσιεύω σήμερα την εισφορά σου, αλλά στο γράμμα σου θάπαντησω στο έρχόμενο) **Παντελὴν Κωστόπουλον, Προμηθέα, Γκέϊσαν** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἐλαβα μετὰ τὴν 15 'Ιουνίου θάπαντησω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 282ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 26 Αὐγούστου

350. Λεξιγραφος
Κοντὰ στὸν ὕπνo τὸ βαθί,
Ποὺ μοιάζει ἀναισθησία,
Τοποθετεῖς μιὰ κτητικὴ,
'Αρχαία ἀντωνυμία,
Κι' ἀνθος εὐθὺς προβάλλει
Μὲ μυρωδιὰ καὶ κάλλι.
'Ορεινὸς Κερκύρας

351. Μεταγραμματισμός
Βάλε γιώτα ἀντὶ ὑψιλό,
Κι' ἀπὸ φύλακα καλό,
— Μὲ πεποιθήση μιῶ —
Θάχης στήριγμα... ψηλό.
'Αρτανιάν

352. Αἶνιγμα
'Εξάρτημα ἀπαραίτητο
Σὲ μένα βλέπεις πρῶτα
Καὶ σύμβολο χριστιανικό.

'Επειτα μιὰ πρωτεύουσα
— Τούς γεωγράφους ρῶτα —
Σὲ κράτος ὄχι μακρινό.
Κωνστ. Ν. Τριπολίτης

353. Χειρόνυλος
Καθέτως οἰσταν-
ροὶ : ἀθηναῖος
στρατηγός: οἱ ἀ-
στερισκοί: ἀντωνυμία. 'Οριζον-
τίως σταυροὶ καὶ
ἀστερισκοί, ἐκ
τῶν ἀνω κατὰ
σειράν: μέρος τοῦ
οἰκιστήμου, πτή-
νὸν θαλάσσιον, ἀρχαῖος θεός, σύμφωνον, σύμπτωμα νόσου, μήν, ζῶον φορητόν, τιμητικὸν σῆμα.

Βασίλειος Βουλγαροκτόνος

354. Κρυπτογραφικὸν
1234567 = Μεγίστη χώρα.
232354 = 'Αρτυμα.
3723567 = 'Αστήρ.
46221 = Πόλις τῆς 'Ασίας.
51767 = 'Αρχαῖος βασιλεὺς.
621 = Βουλώνεται.
726567 = Μέρος τοῦ ἀνθους.
Κεφαλωνιτεπούλα

355-359. Μαγικὸς Φθόγγος
Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς μονοσυκοφθόγγου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις.
ἄμα, Χάμ, 'Ιος, Πράγα, καστανή.
Λευκοπεργιώτης

360. Διπλὴ 'Ακροστιχίς
Τὰ πρῶτα καὶ τὰ τρίτα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν δύο κυνικοὺς φιλοσόφους:

1, Κοινόπολις τῆς Φθιώτιδος· 2, Δένδρον μὴ ὁπωροφόρον· 3, Ποτόν· 4, Πνευματικὴ ἀσκήσις· 5, Παρηγορία τοῦ δυστυχοῦς· 6, 'Επίθετον· 7, 'Αρχαῖος ἱστορικός· 8, Γυνὴ τῆς Π. Γραφῆς.

361-365. 'Ομοϊσομορφα 'Ελλιποσύμφωνα

1. — 00 = Βλαστὸς ὑπὸ τὸ χῶμα.
2. — 00 = Γεωμετρικόν.
3. — 00 = Μετεωρολογικόν.
4. — 00 = Δεσμός.
5. — 00 = Γεωγραφικὸς ὁρος.

Πᾶσαι αἱ λέξεις ἔχουν ἀπὸ ἐξ γράμματα.

'Αντισμένη Γαζία
366. Γρίφος
Π Π Τ Τ σο σο
Τ Τ Π Π Τ Τ σο σο
Δέω! Π Π Τ Τ σο σο
Π Π Τ Τ σο σο
Δόνιφιν

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. 'Ασκήσεων τοῦ φύλλ. 15

162. 'Ηλίαισις ('Ηλίας, εἰς). — 163. Πίνδος- 'Ινδός. — 164. Σκύρος- Σπύρος. — 165. Τὸ τελικὸν σίγμα. — 166.

Α Π Ω 167. ΦΡΥΝΙ-
Α Ρ Γ Ω ΧΟΣ (ροφός,
Α Ε Λ Α Ω ὕφος, νόσος,
Α Λ Η Κ Τ Ω 'Ιρις, Χίος, ὀ-
Α Π Ο Κ Ρ Ε Ω φως, σχοῖνος).
Α Β Δ Ε Ν Α Γ Ω — 168. Πίνει
Α Μ Φ Ι Β Α Λ Α Ω νερό (ΔεΠΙΝ
ΕΙΝΑΙ ΡΩσικῆς. ...) — 169. ΑΡΙΑΔΝΗ
— ΓΟΡΓΙΑΣ ('ΑΓις, Ροιά, 'Ιρις, 'Α-
Γαμέμων, Αἰδώς, ΝΑός, 'ΗΣαῖας). —
170. Δέν θά μὲ λύσης! ἄ, μ' ἔλυσες;
(δ' ἐν θ' α με λι, σεις, ἀμελεις, ες).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα ὁρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα ὁρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαῖα ὁρ. 1, 50. 'Ο χωριστὸς στίχος ὁρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὸ διπλὸ 'Η προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΑΖ' — 434]

Δικηγορίνα, λαγὺς τῆ φτέρῃ ἔτριβε κακὸ τῆς κεφαλῆς του!!!... Λέγεσαι Παντελάκη καὶ εἶσαι ἡ Χωτοπούλα καὶ ἡ Π. τ. Παρισίων. Μὴ τὰ βάξῃς λοιπὸν μὲ μᾶς (Σημ: Μόνον μὲ βεβαίωσιν τῆς Διαπλάσεως παρθόμεθα ἀν' πραγματικῶ: δὲν εἶσαι),
'ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ

[ΑΖ' — 435]

Εξυπνες Κουτές, δὲν ἀχολοῦμαι μὲ ἀποκαλύψεις.

Ξανθούλα

[ΑΖ' — 436]

Τρελλοπαρέα, ὁρθογραφία ἔμαθα στὴν σχολὴν ποὺ δὲν κατῴρθωσεν νὰ μάθῃ ὁ πρόεδρος σου! (Πρῶην Κυρίακος Κανάκης)! Καὶ μάθε, ὅτι μερικὰ μικρὰ ἀξίζουν περισσότερο ἀπὸ τὰ θῆθεν ἀναποκάλυπτα μέλη σου. 'Ενα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ δὲν σὲ λογαριάζουν καθόλου εἶναι καὶ ὁ

ΚΟΜΗΣ ΟΠΑΙΓΚΑΝΤΩ

[ΑΖ' — 437]

Ξανθούλα, ἦτο πιά καιρὸς νὰ σὲ ἀποκαλύψω. Εἶσαι ἡ Μαρίκα Γραναζίδου.

Φαίδρα

[ΑΖ' — 438]

Σίλλερ, ἀν' ἔχῃς αὐτὸ γιὰ σύνθημα, ἐγὼ ἔχω «Θάνατος εἰς τοὺς ἀπίστους»! Κίνδυνος λοιπὸν ἀπὸ τὸ φλύαρο στοματάκι μου! Τὸ κουτοπόνηρο μαρουδάκι σὲ γνωρίζει κ. πρόεδρε. Πραγματικὰ ὅλο μυστήριον εἶσαι! Νὰ δοῦμε τὰ ἔργα σου. Πρόσεξε μὴν παραβῇς πρῶτος τὸ σύνθημα.

ΚΟΜΗΣ ΟΠΑΙΓΚΑΝΤΩ

[ΑΖ' — 439]

ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ: Εἶναι νόμος κοινωνικὸς οἱ κυβερνώμενοι πάντα νὰ θέλουν νὰ γνωρίζουν καλὰ τοὺς κυβερνήτες τους. 'Η μικρὴ κοινωνία μας ἡ συμπτυγμένη στὸ πλαίσιο τῆς Διάπλασης δὲν ἦταν δυνατόν νὰ παρεκκλινῇ ἀπ' τὸν παραπάνω θεμελιώδικο κανόνα. Βρίσκουμε μάλιστα καὶ κάπως λίγο φυσικὸ τὸ πῶς καὶ γρηγορώτερα δὲν γίνανε γνωστὰ τὰ δνόματά μας. 'Οπωσδήποτε ἔχουμε νὰ συλλυπηθοῦμε θερμὰ ὁλους ἐκείνους ποὺ μᾶς «ἀποκάλυψαν», χωρὶς νὰ μᾶς ἀποκολύψουν.

Καμπιλέρο-Καμπανέλια

[ΑΖ' — 440]

Παρέχ των 'Απεντάρων, πῶς σὰς χάσαμε ἔτσι ἀπὸ τὴν κίνηση; Τελειώσαν αἱ ἀποκαλύψεις σας; 'Η μήπως πιάσατε βιβλίον γιὰ τοὺς διαγωνισμοὺς!...

ΚΟΜΗΣ ΟΠΑΙΓΚΑΝΤΩ

[ΑΖ' — 451]

Μαῖνοντας στὴν κίνηση ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλους. Δ/σις: 'Επαμ. 'Αποστολίδην, 'Επταλόφου 78, 'Αθήναι.

'Αόρατο Διαπλασόπουλο

Πῶς θὰ περάσετε πιὸ εὐχάριστα τὸ καλοκαίρι σας;

Εἶναι ἀπλούστατο: Θὰ προμηθευθῇτε ὅσους περισσότερους μορεῖτε

“ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

καὶ θὰ τοὺς πάρετε μαζί σας στὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχή, ὅπου θὰ πάτε, —ἀλλὰ κι' αὐτοῦ ποὺ θὰ μέινετε, —γιὰ νὰ περάσετε τίς Διακοπές.

Κι' ἕνας μόνον Τόμος τῆς Β' Περιόδου, ἀρκεῖ, μὲ τίς 400 του σελίδες, μὲ τὰ τρία ἢ τέσσερα μυθιστορήματά του καὶ μὲ τὰ τόσα ἄλλα ποὺ περιέχει. "Αν πάρετε μάλιστα ἀπὸ τοὺς τόμους τῶν τελευταίων ἐτῶν, **1929 ἕως 1936**, ποὺ ἔχουν ἀπὸ 620 σελίδες ὁ καθένας καὶ ἀπὸ 4-5 μυθιστορήματα, τί ἄλλο θέλετε;

Τιμοκατάλογος δημοσιεύεται στὰ φυλλάδια συχνά. Συμβουλευθῇτε καὶ τὸν Πίνακα Μυθιστορημάτων ποὺ περιέχει κάθε Τόμος —δημοσιεύθηκε στὰ φυλλάδια 3ον καὶ 5ον τοῦ 1936—καὶ κάμετε ἐγκρίτως τὴν προμήθειά σας, ἀν θέλετε νὰ περάσετε

ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ